

A CASA A CASA

Poveste de Alina ȘERBAN

Ilustrații de Vera SURĂȚEL

POVESTE DE ALINA ȘERBAN

ILUSTRĂȚII DE VERA SURĂȚEL

*Elena se ridică DEASUPRA grămăjoarei de gunoi și
cu mâinile desenează în aer acoperișul propriei case.*

Dedicat copiilor, adulților și tuturor
viețuitoarelor fără adăpost.

Proiect finanțat de Fundația9
în cadrul programului Artists Rooms

un proiect finanțat de:

artists
rooms

fundația9

Când eram eu mică îmi amintesc că într-o iarnă, eu cu mama puneam etichete pe borcanele de gemuri.

HDHGGSJGGXHESKZJSSHBDHYGTAZSYYHSHJAT! -

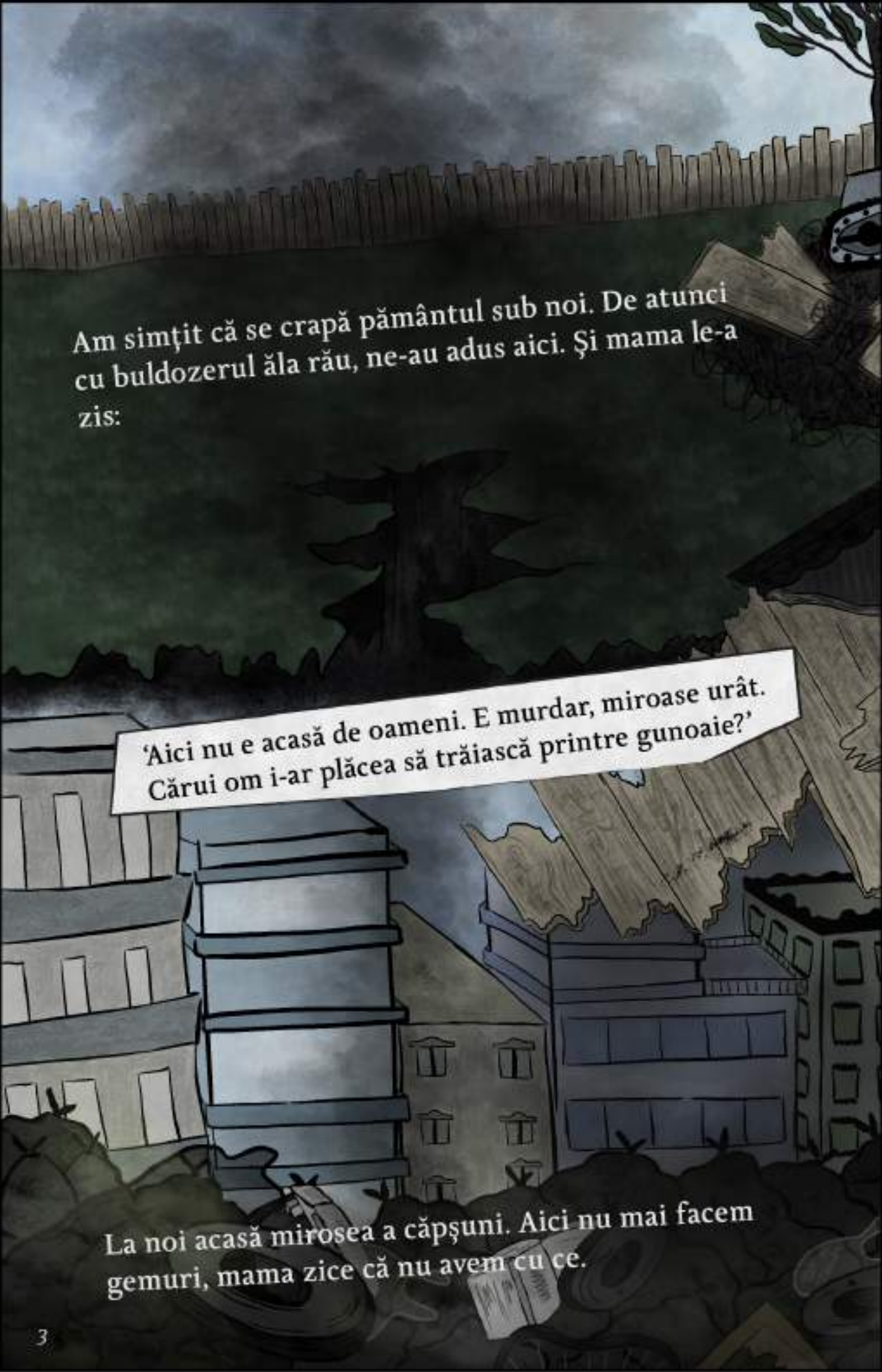
Un zgomot tare rău!

A venit buldozerul ăla înfricoșător și ne-a mâncat casa cu totul și toate borcanele s-au spart. Mama plângea, încerca să strângă din lucruri și striga:

'Tigăile mele, stați că erau noi!'

De frică eu atunci m-am făcut cât un punctuleț.
Nu! Și mai mică, până când nu m-am mai văzut nici eu pe mine.

Am simțit că se crapă pământul sub noi. De atunci
cu buldozerul ăla rău, ne-au adus aici. Și mama le-a
zis:

'Aici nu e acasă de oameni. E murdar, miroase urât.
Cărui om i-ar plăcea să trăiască printre gunoaie?'

La noi acasă mirosea a căpșuni. Aici nu mai facem
gemuri, mama zice că nu avem cu ce.

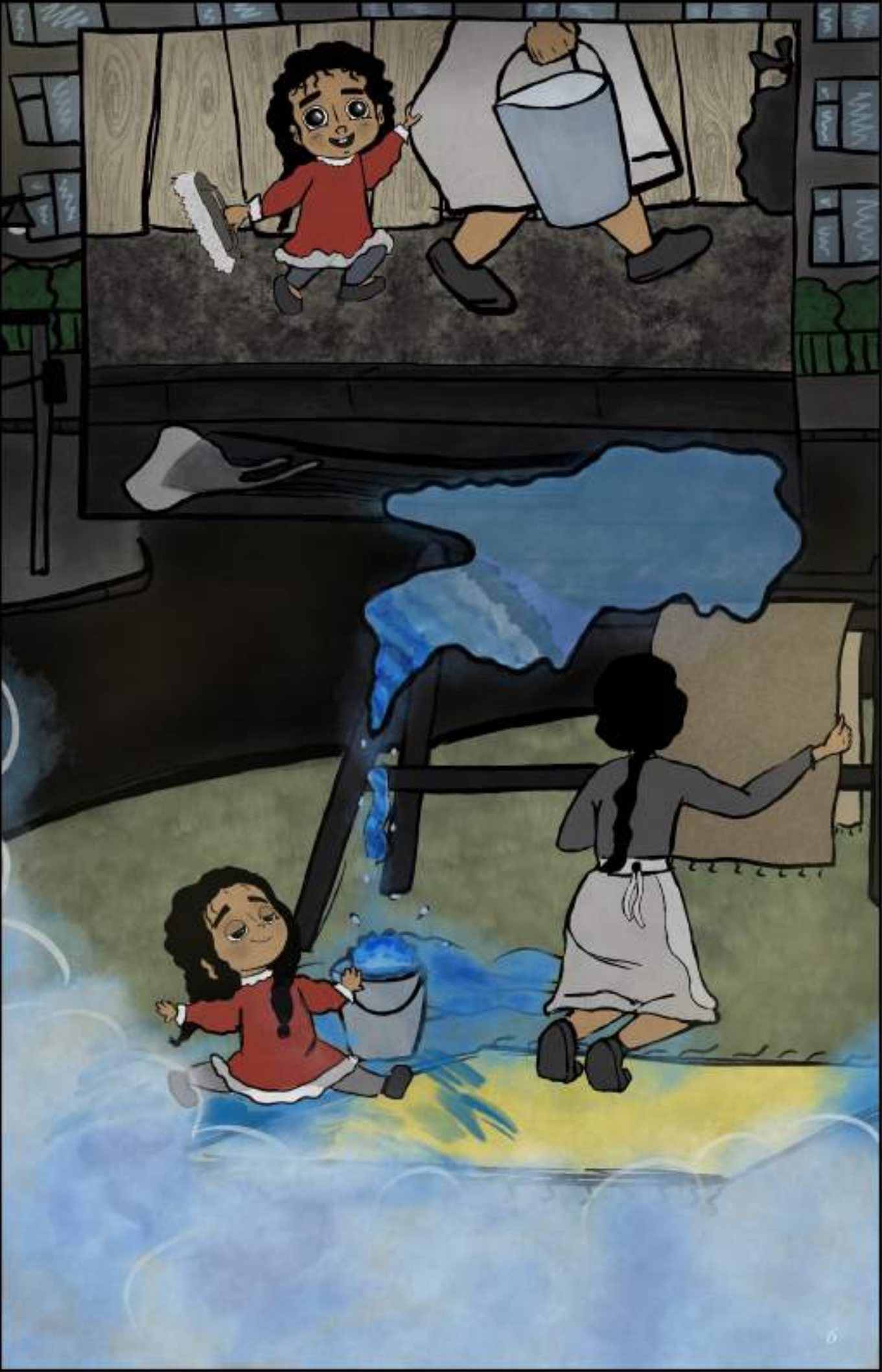

Acum sunt mare, ajung până la orice clanță.
Când e cald cel mai mult îmi place să merg cu mama
să o ajut, ea face curat la oameni în casă și vara le spală
covoarele și asta îmi place cel mai mult.

Mergem cu găleata de la noi, cu perii mari și mici
și frec și eu cu ea și apoi mă lasă să mă dau pe derdelușu'
de pe covor.

'M-am prins cum să fac baloane mari și să le
sparg când trec. Pârtieeeee!'

Maldărul de gunoi e uneori așa de mare că ai impresia că nu mai e loc pentru cer.

A venit mașina! Sunt muuuulte chestii pe care oamenii le aruncă și sunt încă frumoase. Sss! Mă uit în spate să nu mă vadă mama. Ea nu mă lasă pe aici că e periculos și că mă murdăresc. Ea aduce apă de departe. —> Vezi de aicea pe la noi că se face așa o potecă d-aia de noroi, o cobori pââââână jos apoi aștepți să vezi dacă trece cineva la 'ia-mă nene', dacă nu trece nimeni, o iei pe jos, până aproape de oraș și e o cișmea acolo, da' care uneori nu merge și apoi trebuie să te rogi de lume și e trist când ți se zice NU!

Elena trage de un braț al unei păpuși cu păr galben și de celălalt braț trage... un șobolan foarte mare.

Cu puțină încruntare, fata trage ea mai tare și prinde păpușa în brațe.

Șobolanul se enervează și fuge după ea. Elena fuge repede, repede. A ajuns aproape de unde stă ea și crede că a scăpat de el. Zâmbește și apucă să își privească păpușa-pradă când... șobolanul îi sare în față. Încearcă să-l păcălească, se aleargă unul pe celălalt în jurul găleții mamei ei.

Fetița uită complet cât de greu îi este mamei ei să aducă apă și că apa aia era pentru o băiță bună diseară. Ea aruncă apa pe șobolan și crede că asta o să-l învingă, dar se pare că la atingerea apei, șobolanului i se face părul foarte frumos, ca de reclamă.

Elena se sperie și mai tare și pune găleata deasupra lui.

Dă cu piciorul și șobolanul se rostogolește cu tot cu găleată până jos.

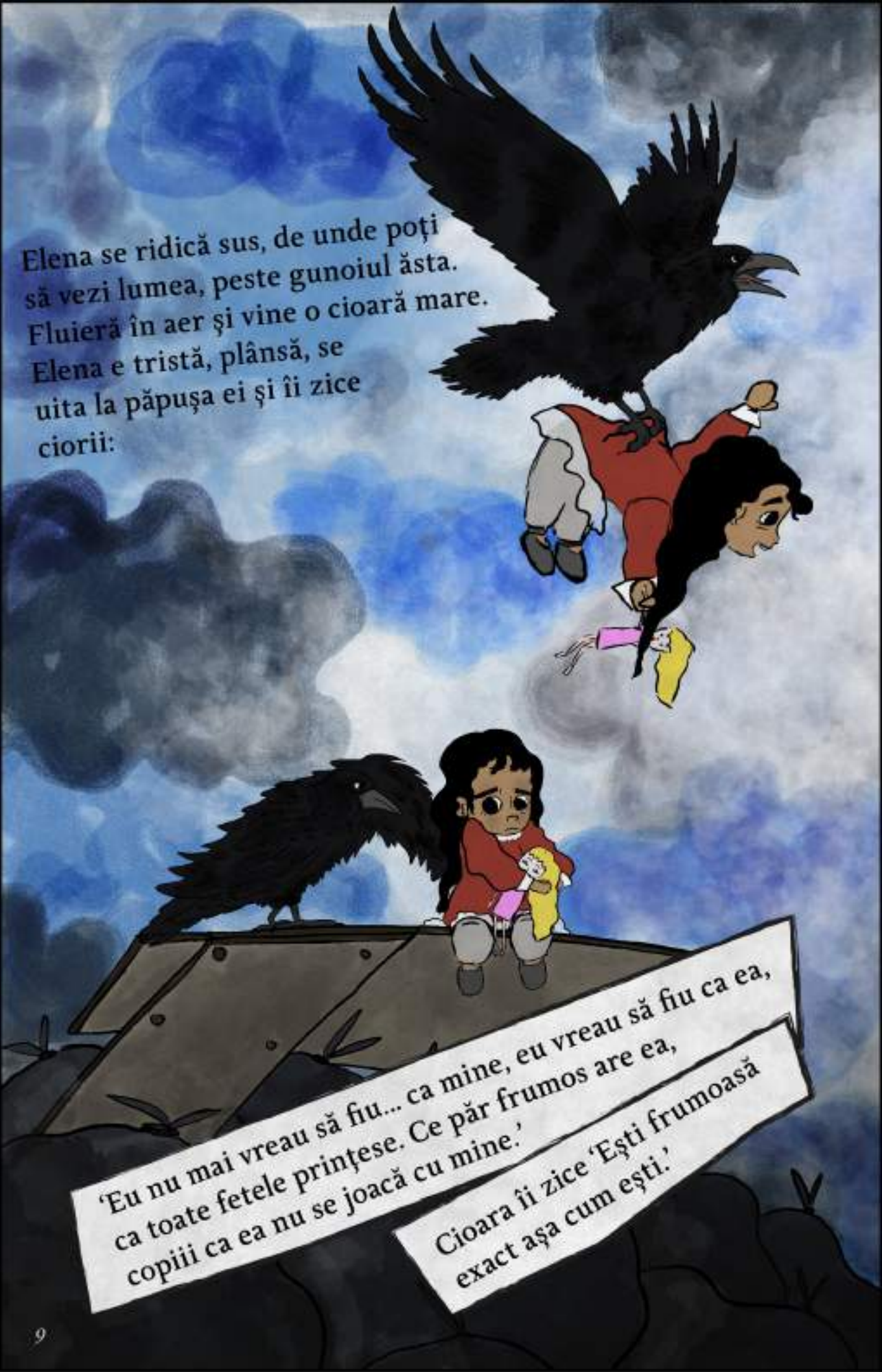
Găleata mamei se sparge.

Șobolanul, de la atâtea învârtiri, se hotărăște să fugă.

Fetița rămâne acum să înțeleagă că a rupt găleata mamei, cu care ea se ducea la serviciu și în care aducea apă. Și...a pierdut și apa! Plânge dar apoi își spune 'trebuie să rezolv, eu trebuie să aduc și apa și găleata mamei'.

Elena se ridică sus, de unde poți
să vezi lumea, peste gunoiul ăsta.
Fluieră în aer și vine o cioară mare.
Elena e tristă, plânsă, se
uita la păpușa ei și îi zice
ciorii:

'Eu nu mai vreau să fiu... ca mine, eu vreau să fiu ca ea,
ca toate fetele prințese. Ce păr frumos are ea,
copiii ca ea nu se joacă cu mine.'

Cioara îi zice 'Ești frumoasă
exact așa cum ești.'

Cioara o lasă în fața unei clădiri, unde sunt mulți copii care au pijamale la fel și stau la fereastră și par așa singuratici.

Cioara o ia din nou pe Elena și o pune pe pervazul unei ferestre. Intră în camera aia și îi place mult. Arată foarte bine, în comparație cu unde locuiește ea.

Elena se uită minunată prin cameră. Uau, au de toate! Pare o cameră unde stau copii. Se duce și apasă pe butonul de la întrerupător și ce ușor! Pac, pac, pac, aprins și stins. Asta da 'acasă'. Stins, aprins, pac, ce ușor! Se aude un nas tras. <inssssnnnnnnhhhh>

În pat e o fetiță. E Tristă, cu T mare.

Roberta - fetița numărul 67 de aici - îi explică Elenei că aici locuiesc doar mame la program și copii mari și mici cu care ea se bate uneori. Unii copii au părinți care stau în altă parte. Ei merg de multe ori 'acasă - în familie'. Își dorește și Roberta asta.

Astăzi este ziua Robertei. Mama la program cea mai preferată, cea mai bună, cu mâini fine, voce frumoasă și miros de zahăr vanilat... nu a venit astăzi. Fetița ei adevărată - adevărată e bolnavă și a făcut schimb de tură cu altă mamă la program. Mama zahăr-vanilat nu ar fi uitat că e ziua ei, dar așa... toată lumea a uitat, întreaga lume, tot universul a uitat.

Atunci Elena se mai uită încă o dată la păpușa - pradă și i-o dă Robertei. Fetitele se îmbrățișează. Roberta se uită la păpușa blondă, o îmbrățișează și pe ea și zice:

'Vreau să fiu ca ea, ca fetele care sunt luate în familie, să fiu...'

Elena o întrerupe:

'Ești bună și frumoasă exact așa cum ești.'

Elena: Poți să vii la noi când vrei! Mama mea poate să fie și mama ta!

Roberta: Iar tu poți să vii aici să faci baie, te furizez eu.

Elena: Ah, da! Mama! Găleata! Tu nu poți să-mi dai o găleată cu apă în ea, pentru mama mea, adică pentru la noi? Aici la tine cred că aveți mai multe.

Roberta: Ți-aș da, dar nu pot. Aici nimic nu e al meu, nimic nu e la mine acasă.

Se uită una la cealaltă, oftează și apoi își zâmbesc.
'Ce bine e să ai prietene', își spun fetele în gând.

Fetițele merg cu domnul care locuiește pe stradă și cu radioul lui cel mic. Merg împreună o stradă, două și trec de multe case mari și mici cu gri, cu verde, cu galben, clădiri cu verdeață uscată pe

'Haideți cu noi! Și noi trebuie să facem rost de o găleată.'

deasupra și pe laterale ca un păr cârlionțat, cu mansarde, cu balcoane, cu geamuri cu diferite straturi de praf, cu perdele care au fost cândva curate, cu uși, cu porți, cu garduri și lacăte. Toți trei se uită la multele acasă goale prin care șuieră vântul.

Fetele merg pe
stradă și se aude:

'Nu aveți cumva un leu? Sau poate o baterie? Radioul
ăsta mic e prietenul meu și acum nu mai are glas.'

Și merg. Și tot mai merg până văd în depărtare o casă și mai mare. E cea mai mare casă de la noi din țară. E chiar cea mai grea casă din lume. Elena se uită la cerul roșiatic-rozaliu.

Elena: O să se însereze în curând și trebuie să mă întorc acasă dar... nu m-aș întoarce fără să rezolv ce am greșit.

Gheorghe: Oricine face greșeli, sunt sigur că mama ta te așteaptă acasă. Eu zic să ne despărțim, să vedem poate descoperim ceva pe lângă casa asta mare.

În pupilele ochilor lor se vede clădirea asta mare și lângă, cupola unei biserici foarte impunătoare și bogate.

Toți trei se despart ca să facă înconjurul clădirii.
Gheorghe le dă fetelor câte o frunză și le zice:

‘Să fluierați cu ea ca să ne găsim mai repede.’

Coboară cu ochii la gardul de pe lângă casa asta mare. Razele soarelui intră în formele din gard și imprimă pe asfalt modele.

Merge și mai repede și observă că atunci când face pași repezi, modelele de gard-soare îi amintesc de cum vedea lumea din tren, când el era odată mecanic la trenuri.

Și mergea prin munți și trecea pe lângă ape, pajiști cu vaci și oi, pe lângă stoluri de păsări și fluturi.

Cu radioul lui mic care-l însoțea în trenuri, în gări, în cabine de locomotive electrice sau uneori cu aburi, toate cu panourile lor de control, și cum se strecura în locuri greu accesibile, în zgomot și murdărie, dar lui îi plăcea foarte mult.

Umbra domnului Gheorghe poartă amintirea anilor de când era mecanic, vizibilă doar pentru el. Pentru ceilalți, domnul Gheorghe este un om fără casă, invizibil.

Simte acum că îl deranjează ceva, la picior, la călcâi, ah, o pietricică i-a intrat în talpa de la bocancii atât de vechi încât au rămas fără culoare.

Când se uită mai atent, observă că o bucată mare din talpă s-a desprins.

Ministerul
Celor
Nefolositoare

Dar continuă să meargă cu un călcâi pe afară, și se întristează și mai tare.

O lacrimă amară, amară care se ține de pleoapă îi curge pe obraz înspre gât, ca pe tobogan. Continuă să meargă dar cu colțul ochiului vede ceva. Nu bagă de seamă, însă după câțiva pași, mintea îi spune că a trecut pe lângă ceva interesant. Trecuse de un semn cu o săgeată spre Ministerul Celor Nefolositoare.

Urmărește săgeata și ajunge într-o parcare foarte mare cu multe, multe containere pe care sunt scrise diverse mesaje: 'prea multe buline', 'prea puține buline', 'neîmperecheate' și multe altele. Scoate frunza și fluieră ca să vină și fetele.

În parcare, containerele erau ridicate de un utilaj mare, verișor cu buldozerul cu 3 capete înfricoșător, care varsă totul într-o mașinărie mâncăcioasă care le topește și face un nor așa de greu, care tușește tare.

Fetițele se uită în jur surprinse și aleargă repede spre containerul care este tocmai ridicat de utilaj. Elena se urcă repede pe o roată a containerului. În timpul ăsta, observă cum îi cade eticheta.

Citește pe litere:
'o zgârietură -
o zgârietură'

Elena face exerciții cu mama ei acasă, nu merge la școală și își dorește mult, dar mama ei mereu pune bani deoparte să se mute de unde stau acum, ca ea să poată să meargă cândva la școală.

Se trage înspre capac.

Intră în container
și găsește multe
găleți nou-nouțe și
cozi de mătură care
trebuiau să fie topite
doar pentru că aveau
O zgârietură.

'Am găsit-o! Opriți!'

Încearcă să deschidă ușa containerului dar s-a înțepenit.

'Oh, nu! Ajutor!'

Utilajul ține în aer containerul cu ea înăuntru și așteaptă ca
mașinăria topitoare să termine și ultimul container.

Domnul Gheorghe și Roberta se duc repede prin spatele utilajului și se uită atent.

Elena strigă
'Mi-e frică, vă rog!'

Trebuie să descopere de unde se poate opri. Domnul Gheorghe vede un buton mic, mic, sus de tot, la care el nu poate ajunge.

Roberta zice 'da, îl văd'.

Roberta se urcă repede pe umerii lui și ajunge lângă buton.

Îl apasă. Nimic. Observă că, de fapt, nu era un buton! Era un loc mic în care trebuia să înfigi un fel de cheie subțire. Robertei îi bate inima tare, de parcă i s-a urcat în gât.

Elena strigă 'Mi-e frică, vă rog!'

Roberta se uită în jur, în jos, își pune mâinile pe față și apoi le coboară, din obișnuință, spre buzunare. Găsește o agrafă.

Ea nu își prinde mai niciodată părul, dar i se spune mereu să-l țină aranjat 'frumos' în caz că poate vin posibili părinți. Iar ei sigur nu or să vrea o fată cu părul vâlvoi, cum îi spun mamele de la program.

Scoate agrafa din buzunar. Încearcă să o îndrepte. E greu, dar nu renunță. O îndreaptă deși își rănește degetele. Înfige repede agrafa în locul în care trebuia să fie butonul. Utilajul se oprește complet.

Împreună o scot pe Elena din container.

Împreună găsesc în celelalte containere de toate!

Bocanci de culori diferite, ce-i drept, pentru un picior și celălalt, dar noi! Au găsit și baterii pentru radioul mic. Ajunse și cioara și cu toții s-au bucurat și au dansat de fericire!

Peste ani, cei trei
instituire Ministerul
Celor Folositoare unde
nici un om, nici o
viețuitoare, nu sunt
lăsați fără un
acasă bun.

Unde 'acasăle'
și bisericile goale
sunt folosite
pentru oameni
și viețuitoare.

Cu copii care se
joacă cu toți copiii,
care merg la școală
și vară de vară se
țin încă campionate
de dat pe derdelușuri
pe covoare pline cu
baloane mari de sapun.

Pârtieeee!

*Poveste inspirată
din fapte reale*